

2

— Ce aveți de declarat?

— Ce se vede, spuse Bunicul arătând spre cele două valize, gemene și ele, cumpărate în mare grabă de vre-un subaltern al lui Alexiu.

— Mergeți cu un bagaj de parcă ați călători la Mizil! Nu-i nimic, la întoarcere veți avea de zece ori mai mult. E clar că vă duceți la cumpărături. Valută?

— Două verzișoare, glumi Bunicul.

— În regulă. Dar parcă pe dumneata te-aș cunoaște de undeva?

Nu erau prea mulți călători. Majoritatea turiștilor sau oamenilor de afaceri erau răspândiți pe la celelalte mese. Vameșului îi ardea de glumă.

— De la Giurgiu. Înainte de '89, lucrai acolo. Văd că te-au avansat.

— În sens invers. Acolo n-aveai treabă. Drum bun și nu uitați că la shopul din Bahrain țigările sunt cele mai ieftine. Și pe dumnealui îl cunosc. Are o mașină de la începutul secolului.

— Dar ce mașină! adăugă Panaitescu, și, pe moment, vru să-l înjure pe vameș de mamă.

— Când o să mă întorc, o să-ți spun care ar fi fost cea mai bună vamă pentru dumneata. Sau i-o spun lui Eugeniu Goga.

Vameșul luă poziție de dreți.

— Pur și simplu, am vrut să glumesc.

— Iar eu, pur și simplu, am glumit, se relaxă Bunicul, și trecu primul spre controlul pașapoartelor.

— Ai văzut cum ne-a luat la mișto? Ar fi trebuit să-i spui că ești colonel.

— De ce? Ca să-mi răspundă că el e colonel plin?

— Uite asta nu mi-a trecut prin cap.

Căpitanul zâmbi larg când întoarse prima filă a pașaportului.

— În documentare, în misiune sau la odihnă? Eu vă urez drum bun, oricum.

— La odihnă, în Phuket.

Panaitescu se holbă. Însemna că superiorul și tovarășul lui de afaceri știa cu mult mai multe decât îi spusese până atunci. Sau poate rostise un nume la întâmplare.

— Ce vă mai face Buickul, domnule Panaitescu? Anul trecut, la concursul de mașini-relicvă, mi se pare că ați ocupat locul doi. A concurat și socrul meu pe o Lancia de dinainte de război.

— Care război?

— Al Doilea, se înțelege.

— Broasca mea este născută în anul de grație 1902.

— Călătorie plăcută...

Trecuți de punctul de control al pașapoartelor, cei doi prieteni rămaseră o clipă debusolați. Bunicul nu mai plecase în străinătate de mult. Aeroportul se schimbase. În bine. Prin ferestrele largi se vedeau în dreapta avioanele așezate în linie, în timp ce de pe pista nr. 1 un Tupolev se întorcea, în uruitul motoarelor, spre prima poartă de intrare a țării.

— Pofțiți, auzi Bunicul o voce gingașă tocmai în momentul când ochise lângă fereastră două scaune libere.

Călătoriți la clasa întâi; sala dumneavoastră de așteptare este la stânga. Puteți servi o răcoritoare, vă puteți relaxa, stăruind aceeași voce plină de curtoazie.

Femeia, îmbrăcată în același costum albastru al companiei aeriene cu care călătoreau, trecu prima prin ușile automate și Bunicul o urmă într-o încăpere luxoasă, cu un mic bar în stânga, iar în dreapta câteva mese în jurul cărora tronau patru fotolii ofertante.

— Ne-am dat dracului, clasa întâi, se miră Panaitescu, și-l fixă din nou pe Bunic, de data asta și mai contrariat. Puteai să-mi spui că suntem granguri. Mă îmbrăcam altfel.

— Ți-am spus să te îmbraci altfel. Uite la bărbatul ăla și, mai ales, la copil.

În fața ferestrei se opriseră doi tineri, unul purtând într-un ham un copil de cel mult doi ani. Erau îmbrăcați de vară. Tânărul tată le făcu semn cu mâna, prietenos, apoi ridiculiză câțiva pași de dans cu nonșalanța cu care ar fi sărit un cangur, impasibil la ce simte odrasla în punga ei maternă.

— Cred că e beat, șopti Panaitescu.

— Eu ți-am spus să te uiți la îmbrăcămintea lor. E clar că se duc să-și petreacă sărbătorile de iarnă pe cine știe ce insulă din Marea Chinei de Sud.

Li se servi câte o cutie de cola, deși Panaitescu, atunci când superiorul său făcuse comanda, trăsese cu ochiul spre o sticlă de whisky de câteva kilograme, ornamental așezată pe un raft al barului. Panaitescu se uită cum deschide colonelul cutia de tablă și-l imită cu succes. Avea oroare de răcoritoarele „capitaliste“, apărute în toate variantele și culorile, în miile de chioșcuri bucureștene ce întruchipau, după Revoluție,

fața nouă a comerțului românesc. O fată, cu zâmbet de înger pictat pe sticlă, le oferi și o farfurioară cu alune.

— Meștere, comentă sec și nervos Panaitescu, poți să-mi spui și mie ceea ce ai aflat dumneata în plus și n-ai binevoit prin gura dumitale să aflu și eu?

Bunicul reținu că prietenul său, cum proceda de obicei la nervi, nu folosise apelativul de maestru, ci pe acela de meșter.

— Deocamdată, dragul meu prieten și coleg, îți pot destăinui doar atât: Alexiu m-a chemat, cum prea bine știi, la el. Mi-a dat un plic, după ce am consimțit să plec și mi-a cerut să nu-l deschid decât atunci când mă voi afla la zece mii de metri altitudine. Ce conține plicul, aflat în buzunarul interior de la haină, habar n-am. Ți-am mărturisit, și repet, când ți-am luat acceptul acestei misiuni, pentru că este vorba de o misiune, că în urmă cu trei ani o fată a plecat singură, fără știrea părinților, într-o țară asiatică. De atunci n-a mai dat niciun semn de viață. Mă vei întreba, și pe bună dreptate, atunci de ce în Thailanda, doar țări asiatice sunt cu zecile. Simplu. Din spusele lui Alexiu, mama fetei ar fi, sau ar avea în ea, ceva sânge thailandez.

— Maestre, reveni Panaitescu la sentimente mai bune, eu cred că Alexiu te-a tras pe sfoară. El știe cu mult mai multe decât ți-a spus.

— Nu cred că m-a tras pe sfoară. Cu toate că și eu, la rândul-mi, sunt încredințat că nu mi-a furnizat toate datele pe care le știe. De exemplu, eu habar n-am cine sunt părinții fetei. Am întrebat și mi s-a răspuns că la acest capitol se cere o discreție totală. Bănuiesc, doar, că acest caz a mai fost încredințat cuiva, dar investigația, la vremea respectivă, n-a dus la niciun rezultat.

Atunci am fost aleși noi. Zic noi, și nu eu, deoarece Alexiu a insistat să te conving să mă însoțești.

Plutonierul se foi în scaun. Pantalonii de nailon fășăiră sub greutatea care se freca de ei.

— Puteai să-mi spui amănuntul ăsta, adăugă cu o voce și mai blândă Panaitescu. Pentru că, dacă m-ai fi gratulat cu acest detaliu, ce mă onorează, sunt dator să mărturisesc, mi-aș fi permis, ca partener, să-ți mai pun câteva întrebări. Cu toate că s-ar fi convenit să i le pun direct lui Alexiu, dacă m-ar fi invitat, așa cum cred că era firesc. Anume ce hram purta fata în viața civilă, câți ani avea, de ce a plecat fără să-și anunțe părinții, de unde avea resursele financiare, doar singur ai spus câte verzișoare costă numai biletele de avion? Mai mult, mi-aș fi permis, ca ajutor de detectiv particular ce sunt, și cu vechi state în același domeniu, dar ca gradat al vechiului regim – Doamne ce fraze lungi fac –, să întreb cum a obținut pașaportul, viza etc?

Bunicul își frecă bărbia și sorbi prin paiul din plastic ultimele picături de cola.

— Singur ai spus că Spoitoru a trecut granița cum trece vântul peste Dâmbovița.

— Nici nu mă mir că PDSR-ul a pierdut alegerile. Cu un asemenea ministru de interne...

— E partidul tău iubit, nu eu l-am numit...

— Să vedem ce-or să facă țărăniștii dumitale.

— Nu-s ai mei. Că-i simpatizez, e cu totul altceva. Eu nu fac politică, deși, în actuala situație, ca simplu civil, aș avea dreptul să-mi manifest sentimentele politice. N-o fac. Politica învrăjbește, se vede după felul cum ai pronunțat cuvântul „țărănist“.

— Bine, nu facem politică. Dar meseria trebuie să ne-o facem. Altădată, asemenea întrebări le-ai fi pus dumneata. Pe vremuri, nu te deplasai într-o anchetă dintr-un cartier în altul până nu dețineai toate datele de care aveai nevoie. Acum? Știi ce, Bunicule, eu, cu flerul meu arhicunoscut, vreau să-ți spun că intuiesc – vezi ce cuvânt prețios folosesc – că ai și mata niscăi interese personale. Pentru asta am plecat la drum cu date atât de superficiale. Ce te-ai gândit? Cu ce bani voi mai vedea eu țara aia unde mergem? De ce să pierd ocazia? Reușim, reușim; nu reușim, nu reușim. Vezi, atitudinea asta, cum îți place să zici, *jemanfișistă*, mă pune pe gânduri și mă face mai responsabil. Că unul dintre noi trebuie să fie mai responsabil, adică mai șef, nu? Până azi, toată viața, șef ai fost dumneata. Dar după felul cum ai tratat acest caz...

— Colega, drumul spre ieșirea din aeroport este tot atât de lung ca de la intrare până aici. N-am de unde să știu ce ne așteaptă și nici date care să-mi dea dreptul, ca încă de la plecare, să-ți spun ce s-a întâmplat cu fata. Mai trăiește sau nu. Se droghează sau nu se droghează, a fost asasinată sau a vrut să dispară pur și simplu. Și eu sunt nemulțumit de micimea și neimportanța datelor pe care le dețin, dar ca să mă faci superficial... Da, recunosc, spiritul de aventură și dorința de a da ochiului și alte spații geografice m-au influențat, dar nu într-atât încât să-ți permiti... Crezi că Alexiu are vreun interes să mă bage în groapa cu lei?

— Și dacă are? Bunicule, Poliția de azi nu mai e cea de ieri. E coruptă și ea, dacă nu până în măduva oaselor mari, precis cele mici sunt pline de această democrație

care înseamnă tot ce vrei pe lume, numai responsabilitate nu. Acolo unde mergem ce regim e?

— Alimentar?

— Pe dracu', pe cel alimentar l-am studiat, am citit cartea aia de bucate de simt în nări numai miros de pește. Regim politic, își dădu importanță Panaitescu, simțind că el se află de data asta pe cai mari.

— Regat. Regele celei de-a noua dinastii, dacă nu greșesc, a împlinit de curând cincizeci de ani de când se află în fruntea regatului. Și să mai știi un lucru, Thailanda n-a fost niciodată nici colonie britanică, nici olandeză, spaniolă, portugheză. Deci e o țară cu o Constituție regalistă unde prerogativele primului om din stat sunt pe cât de mari, pe atât de mici. Un regalism parlamentar, dacă îți convine.

— Asta e important. În cazul acesta, nefiind dictatură, vom putea colabora și cu polițiștii lor.

— Tocmai asta e, dragul meu, Alexiu ne-a interzis orice amestec al poliției locale în cazul respectiv. Pentru asta ne-a ales pe noi, ca detectivi particulari. Cred că oficial, dar asta este numai credința mea, s-a intervenit. Dacă s-ar fi aflat ceva, n-am fi noi aici.

— Ți-am spus eu, căutăm acul în carul cu fân.

— Exact, dragul meu coleg, dar cu certitudinea că acul există și pentru carul cu fân avem bilete clasa întâi și instrucțiuni pe care le vom descifra atunci când ne vom afla între cer și pământ.

— Onorariul? nu-l slăbi Panaitescu pe superior.

— În funcție de rezultat. Nu găsim nimic? O compensație; timp de două săptămâni ai să vezi o țară pe care, te asigur, altfel n-ai mai fi apucat s-o vezi. În orice caz, nu e Alexiu omul ca, la întoarcere, indiferent

dacă venim cu mâinile goale, să ne lase fără o bucată de pâine.

— Ai idee măcar cum o cheamă pe fată?

— N-am, răspuse Bunicul spăsit.

Era clar, Panaitescu, dincolo de aerele pe care și le dădea, după ce aflate amănuntul că Alexiu ținuse ca în misiune să participe și el, avea dreptul nu numai să se intereseze de caz, dar să-l și admonesteze că acceptase călătoria dificilă fără a se pune în prealabil la punct cu datele pe care, altă dată, le-ar fi considerat elementare. Într-adevăr, de ce acceptase cu atâta ușurință? Când sunase telefonul și secretara îl anunțase că îl așteaptă Alexiu, fusese aproape sigur că era vorba de o călătorie într-o țară îndepărtată și că, indiferent de ce va fi, are să primească propunerea ce avea să i se facă. De la moartea Simonei, dacă într-adevăr murise, îl trăsese ața spre aceste țări de vis, miraculoase numai la rostirea numelui lor. Dar dincolo de acest miracol presupus al unor ținuturi mirifice, mai exista ceva. Ceva neștiut, dar real, aproape pipăibil în sufletul lui sensibil. Dar care anume era această materie interioară care-l determinase să se avânte într-un spațiu necunoscut, îi era greu să-și explice. Simți un nod în gât, apoi pleoapele se zbătură ca niște aripi, câteva clipe, dorind să împiedice un sentiment ascuns ce voia să se exteriorizeze. De ce acceptase? Panaitescu avea dreptate, se dovedise superficial, parcă s-ar fi aflat la vârsta începuturilor, unde elanul era cheia călăuzitoare și abia, apoi, mintea. De câte ori acest elan și spirit de aventură nu-i jucaseră feste? Numai că de data asta era aproape convins că nu pornirile adolescente, de altădată, îl puneau pe